

[Handelsministeren.]

disciplinbodssystemet efter min opfattelse måtte virke så forældet, så utidssvarende, i forhold til, hvordan mennesker i øvrigt behandles i en ansættelsessituation, at det var nødvendigt at fjerne det, og det er mit indtryk, at både skibets ledere og skibets ansatte vil vide at være i stand til at leve med, at der ikke længere eksisterer noget særligt disciplinbodssystem.

Både hr. Adam Møller og flere andre ordførere har rejst problemet med forhøjelsen af aldersgrænsen for arbejde til søs fra de 15 til de 16 år for unge mænds vedkommende, og jeg glæder mig over, at alle, så vidt jeg har kunnet konstatere det, tilslutter sig en forhøjelse — hr. Vivike også gerne en kraftigere forhøjelse end den foreslåede — men alle samtidig understreger, at en erhvervsorientering på et tidspunkt, hvor den unge er interesseret i at tage stilling til sin erhvervsituation, skal være mulig. Jeg drøfter da meget gerne i udvalget, hvordan vi løser dette med forhåbentlig bibeholdelse af den forhøjede aldersgrænse.

Jeg skal takke hr. Jens Peter Jensen for hans udtalelse om, at vi, i hvert fald hvad indhold angår, er kommet godt fra en vanskelig lovgivning. Jeg forstår godt hans bemærkninger om forholdet mellem justitsministerielle jurister og lægfolk, men jeg vil godt endnu en gang understrege, at samtidig med at der er et lægmandsproblem knyttet til, at den enkelte lov følger et system, man kender, er der nok også i vort samfund en lægmandsfordel knyttet til, at love i al almindelighed følger et sådant fællessystem, at man har let ved at finde ind ikke bare i en ny lov på et specialområde, men i lovgivning i al almindelighed, når først man kender nogle ganske få af dem. Og det har ikke været en lyst til at teoretisere, der har præget bl. a. lovkontorets vejledning af handelsministeriet, men en lyst til at skabe den størst mulige ensartethed også af hensyn til, skal vi sige lovenes forbrugere.

Hr. Jens Peter Jensen nævnte spørgsmålet om redernes andel i forbindelse med fri hjemrejse, og jeg skal bekræfte, at denne andel også vokser ved de nye bestemmelser. Jeg kan da godt se, at der her er tale om en udgiftspost for samfundet, der er utraditionel i forhold til mange andre udgiftsposter,

men jeg tror, jeg skylder søfartserhvervet at sige, at det ikke er på så forfærdelig mange områder, at samfundet i øvrigt har haft mulighed for at bistå dette overordentlig kraftigt valutaindtjenende erhverv, så derfor har jeg ikke personlig nogen betænkeligheder ved den udgift, der her er tale om.

Jeg er helt enig med hr. Jens Peter Jensen i, at dette forslag rummer et væld af detaljer, også et væld af detaljer, som for os ikke-søfarende kan være vanskeligt tilgængelige, fordi de forekommer usædvanlige. De egner sig derfor til et grundigt udvalgsarbejde.

Jeg kan bekræfte hr. Valbaks opfattelse, at en sømandslovgivning er præget og skal være præget af, at man lovgiver, fordi der er tale om afvigende forhold set i relation til en almindelig arbejdssituation til lands. Jeg håber ikke, at det skal komme så vidt, som hr. Valbak antydede, at det enkelte skib skulle blive nødt til at have juridisk assistance med om bord. Nu kan det altid være rart at have jurister i nærheden af sig, men jeg indrømmer, at det ville forekomme lidt overdrevet i denne situation, og jeg tror at vi, hvis der skulle være ting, der ikke er udtrykt tilstrækkeligt klart, nok skal få det afklaret under udvalgsarbejdet og i de bekendtgørelser, der eventuelt skal knyttes til lovgivningen.

Jeg er helt enig i hr. Valbaks vurdering af, at aftalestof, når det er nyt, og når det ikke er knyttet til en fælles accept i forvejen, ikke egner sig til lovgivning, men til overenskomstsmæssig drøftelse. Derfor er det, der kunne være aftalestof pr. tradition, i denne lovgivning altid kun noget, der i en længere periode har været indarbejdet i denne lovgivning, og noget, der over en længere periode har fået en fælles accept som værende aktuelt lovstof, noget, man havde overladt til lovgivningen. Derimod er jeg meget stærkt interesseret i det synspunkt, at nyt aftalestof, så langt som det overhovedet er muligt, bør høre hjemme i overenskomster og ikke i en lovtæst, der let kan have en tendens til at virke bindende i en længere og mere stivnet periode, end en overenskomstaftale giver mulighed for.

Også hr. Valbak nævnte spørgsmålet om statsbidraget på de 50 pct. Jeg er ikke uenig i, at spørgsmålet om, hvorvidt noget sådant skal eksistere ud i al fremtid, kan diskutere-